

Giới thiệu Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân

Truyện Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân của tác giả Nguyên Ca Đại Soái thuộc thể loại truyện Ngôn Tình. Sáu tháng nay, Hấn theo lời mẫu thân lên núi trúc tìm Nam Quan sư phụ bá sư. Lúc hấn tìm thấy Nam Quan sư phụ, ông đang vật lông một con gà, Hấn có hai suy nghĩ trong đầu.

Suy nghĩ thứ nhất, Nam Quan sư phụ làm thịt gà thủ pháp nhanh gọn, nhìn rất chuyên nghiệp. Suy nghĩ thứ hai, hấn cảm thấy đói. Hấn nói với Nam Quan sư phụ rằng hấn cảm thấy rất đói và muốn ăn chực một bữa cơm. Và sau đó sư đồ họ gặp nhau. Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lên núi bá sư

Sáu tháng nay, tôi theo lời mẫu thân lên núi trúc tìm Nam Quan sư phụ bá sư. Lúc tôi tìm thấy Nam Quan sư phụ, ông đang vật lông một con gà, tôi có hai suy nghĩ.

Suy nghĩ thứ nhất, Nam Quan sư phụ làm thịt gà thủ pháp nhanh gọn, nhìn rất chuyên nghiệp

Suy nghĩ thứ hai, tôi cảm thấy đói.

Tôi nói với Nam Quan sư phụ rằng tôi cảm thấy rất đói và muốn ăn chực một bữa cơm. Thấy Nam Quan sư phụ không nói gì, tôi nghĩ ông đang nghĩ xem nên dùng cách gì để từ chối tôi.

Cho nên tôi nói tiếp : Tôi sắp đói chết rồi, nếu không ăn gì, có lẽ tôi sẽ chết luôn ở cửa nhà ông. Xác tôi phân hủy sẽ rất bốc mùi. Ông chắc chắn sẽ không muốn ăn cơm với mùi xác chết.

Cuối cùng Nam Quan sư phụ cũng đồng ý cho tôi ở lại.

Sau khi ăn no, tôi xoa bụng, hỏi: Ông có biết Nam Quan Đường Bắc, ông ta ở đâu không? Tôi đến đây mấy tháng trời cũng chẳng tìm thấy ma nào cả. Ông là người đầu tiên tôi gặp đây.

Lúc ấy tôi vẫn đinh ninh, người ngồi trước mặt tôi lúc đó không thể nào là Nam Quan sư phụ trong lời nói của mẫu thân. Nam Quan sư phụ theo tôi tưởng tượng phải là một ông lão râu tóc trắng phớt, mặc áo bào trắng, tay cầm một cây phát trần giống như những thái giám trong cung của mẫu thân hay dùng. Và chắc chắn sẽ không ăn thịt.

Tôi cứ nghĩ như thế cho đến khi nghe thấy Nam Quan sư phụ nói: Tiểu tử, ta chính là Nam Quan Đường Bắc, cậu đến tìm ta làm gì?

Tôi nghi ngờ nói: Ông không phải lừa đảo đấy chứ?

Tôi hoàn toàn có lý do không tin, bởi vì người trước mặt tôi, đầu tóc màu đen còn có vài sợi trắng bị bụi loạn lên, bộ quần áo mà ông đang mặc chắp vá đủ chỗ. Nếu ông mà cầm thêm một cây gậy, trên người đeo thêm một cái búi, tôi sẽ chắc chắn Nam Quan sư phụ là môn hạ của cái bang trong tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung.

Nam Quan sư phụ đứng dậy, cầm con dao mà ông vừa dùng để làm thịt gà, đi ra sân. Giờ tôi mới phát hiện, cái mà Nam Quan sư phụ đang cầm không phải dao mà là một thanh kiếm. Không ngờ ông lại dùng kiếm để mổ gà.

Tôi cũng đứng dậy, theo bước Nam Quan sư phụ đi ra sân. Bỗng thấy ông hươ vài đường kiếm, những cây trúc xung quanh ông đồng loạt đổ hạ.

Nam Quan sư phụ thu lại thanh kiếm, quay ra nói với tôi: Tiểu tử, cậu xem ta có giống lừa đảo không?

Tôi chạy vội ra chỗ Nam Quan sư phụ, quỳ xuống, dập đầu bên cạnh chân ông : Nam Quan đại nhân làm sao có thể là lừa đảo chứ, con tìm ngài là muốn bá sư học nghệ. Con lên núi mấy tháng trời, cuối cùng cũng tìm được ngài. Ngài nhận con làm đồ đệ đi. Nếu không con dập đầu xuống, chết luôn ở đây. Con chết rồi, xác con sẽ phân hủy...

Nam Quan sư phụ vội nói: Dừng!

Tôi dừng lại, không nói nữa, Nam Quan sư phụ nói tiếp : Muốn ta nhận ngươi là đồ đệ cũng được thôi. Nhưng nếu ở lại đây thì phải làm việc.

Tôi ngẩng đầu lên: Ngươi bảo con làm gì cũng được.

Nam Quan sư phụ nói: Ngươi biết làm cái gì?

Tôi nói: Cái gì con cũng không biết làm

Nam Quan sư phụ :...

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bái sư (2)

Sau đó, tôi nghĩ,Nam Quan sư phụ chắc chắn sẽ không bao giờ muốn nhận một đứa ăn hại, không biết làm gì làm đồ đệ nên tôi bảo Nam Quan sư phụ dạy tôi làm việc nhà. Tôi nói, con học rất nhanh cho nên người chỉ cần dạy con một lần thôi cũng được. Và thế là, Nam Quan sư phụ đồng ý nhận tôi làm đồ đệ với điều kiện tôi phải làm việc nhà giúp ông.

Nam Quan sư phụ hỏi tôi: Người muốn học cái gì?

Tôi nói, tôi muốn học cách làm thịt gà điều luyện để sau này xuống núi có thể mở hàng thịt gà, tôi cũng muốn học cách hươu hươu vài cái là cây đồ giống như Nam Quan sư phụ.Học xong có thể đi làm tiểu phu đốn củi hoặc biểu diễn trên đường phố kiếm tiền.

Nam Quan sư phụ nói với tôi mấy cái đồ người ta gọi là kiếm pháp. Ông nói, hồi trẻ, ông dùng hai mươi mấy năm để học đủ loại kiếm pháp,sau đó đi làm kiếm khách, bắt mấy tên du côn bị truy nã giao nộp cho quan phủ kiếm tiền.

Tôi hỏi ông, tại sao bây giờ không tiếp tục làm kiếm khách. Ông nói, làm như vậy quanh năm suốt tháng quá nhàm chán.Tôi nghĩ Nam Quan sư phụ bỏ làm kiếm khách không hẳn bởi vì ông thấy nhàm chán mà bởi vì quan phủ quá keo kiệt, hơn nữa còn hay lật lọng. Giả dụ,quan phủ dán thông báo,giao nộp một tên cướp sẽ được lãnh 1 vạn nhưng lúc trả tiền lại chỉ đưa 1 ngàn...

Vào thời điểm Nam Quan sư phụ hành nghề kiếm khách, những người làm kiếm khách lúc đó đặc biệt nhiều.Cứ 10 người đi trên đường thì phân nửa là kiếm khách.Mà một tên cướp không thể có cả 2 kiếm khách cùng muốn bắt,cho nên, làm cái nghề này, đối thủ cạnh tranh tương đối nhiều. Và Nam Quan sư phụ quyết định rút lui.

Nam Quan sư phụ hỏi tôi sau này có muốn làm kiếm khách không. Tôi nói, sẽ không, nếu chọn lựa tôi thì chọn làm đồ tể mổ lợn chứ không làm kiếm khách.Ít nhất, ngày nào tôi cũng có thịt ăn và không bao giờ phải xếp hàng để chờ mua thịt lợn tươi.

Nam Quan sư phụ nói,sau khi ông rửa tay gác kiếm, ông đã thu nhận rất nhiều đồ đệ.Tôi thắc mắc: Vậy những người đó đi đâu cả rồi?Ông nói:Sau khi học xong, chúng nó xuống núi làm kiếm khách cả rồi.

Tôi nói: Sư phụ người từng nhận đồ đệ là nữ nhân chưa?

Nam Quan sư phụ trả lời: Chưa từng

Ông nói, ông không nhận nữ đệ tử, bởi vì, nữ nhân rất yếu đuối, lại rất dễ mềm lòng, học kiếm thuật rất khó, nếu là nữ nhân chắc chắn sẽ không chịu nổi mà bỏ cuộc giữa chừng.

Còn một lý do nữa,Nam Quan sư phụ lo rằng, trong một đám đực rựa mà lại xuất hiện một cô gái, rất dễ xảy ra chuyện phong hoa tuyết nguyệt, rồi huynh đệ tương tàn, như vậy không ổn.

Tôi lại thấy, để một đám nam nhân ở chung cũng không ổn.Trên núi không có con gái, chỉ có một đám nam nhân ở với nhau rất dễ gây ra tư tưởng lệch lạc. Tôi quay sang hỏi Nam Quan sư phụ:Trong môn hạ của người có đoạn tụ không ?

Ông ngạc nhiên hỏi lại tôi: Đoạn tụ là cái gì ?

Tôi nói: Đoạn tụ có nghĩa, là nam nhân lại không có hứng thú đối với nữ nhân nhưng lại có hứng thú với nam nhân.Hai nhân thích nhau, ở bên nhau gọi là đoạn tụ.

Nam Quan sư phụ vội nói: Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Học nghệ

Tôi nghĩ, chưa chắc, bọn họ có lẽ lén lút ân ái sau lưng Nam Quan sư phụ, chẳng đại gì mà lại thể hiện ra trước mặt ông.

Cũng có thể, không phải là bọn họ có hành vi lệch lạc mà là tôi có suy nghĩ lệch lạc.

Có lẽ môn ả của Nam Quan sư phụ đều rất thuần khiết trong sáng và bọn họ chỉ coi nhau là anh em tốt.

Sau khi toàn bộ đồ đệ của Nam Quan sư phụ xuống núi, ông quyết định chuyển sang tu đạo. Ông tu đạo không phải bởi vì để tu tâm tĩnh đức càng không phải để cứu độ chúng sinh, ông tu đạo vì nghe nói người tu đạo sẽ sống lâu hơn người bình thường. Quan niệm của tôi là người tu đạo sẽ không ăn thịt mà Nam Quan sư phụ thì vẫn ăn bình thường. Tôi nói suy nghĩ của mình cho ông nghe. Nam Quan sư phụ vỗ vào lưng tôi ba cái làm tôi suýt nữa nôn hết những gì mình vừa ăn ra.

Sau hôm Nam Quan sư phụ nhận tôi làm đồ đệ, ông bắt đầu bước đầu tiên của việc dạy tôi kiếm pháp, đó chính là bắt tôi chép thuộc kiếm phổ. Kiếm phổ dài và khó nhớ vô cùng, lúc bắt đầu học, tôi cứ nghĩ, ông sẽ đưa tôi một thanh kiếm rồi bắt tôi tập vung kiếm, ại ngờ... Một tháng này, tôi chỉ ngồi chép thuộc kiếm phổ. Kiếm phổ cần chính xác tuyệt đối, cho nên chỉ cần sai một chữ liền phải chép lại.

Một ngày nọ, tôi vừa chép thuộc xong một bản kiếm phổ liền hồi hộp đưa nó cho Nam Quan sư phụ. Lát sau, ông gật đầu, nói: Tốt lắm, chép rất đúng, nếu đã thuộc kiếm phổ rồi thì ngày mai ta sẽ dạy ngươi bước tiếp theo. Tiểu tử ngươi đi nghỉ ngơi sớm đi.

Quả thật bây giờ đã không còn sớm, mặc dù ngoài mặt Nam Quan sư phụ nói vậy nhưng tôi chắc chắn trong lòng ông đang gào thét: tiểu tử, ngươi muốn chết phải không? Ta biết ngươi rất muốn học bước tiếp theo nhưng không cần phải nửa đêm canh ba đánh thức ta dậy chỉ để kiểm tra xem ngươi có chép đúng hay không chứ. Ta kiểm tra xong rồi, ngươi mau biến về phòng ngươi ngủ đi!

Tôi đương nhiên không quan tâm về mặt khó chịu của Nam Quan sư phụ, chạy về phòng. Tôi tưởng tượng sáng mai ông sẽ tặng tôi một thanh kiếm tâm đắc của ông cho tôi. Sau đó, tôi sẽ giống mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp vào rừng luyện kiếm.

Tôi cứ tưởng tượng như thế cho đến sáng hôm sau, tôi một đêm không ngủ. Nam Quan sư phụ không để ý về mặt thiếu ngủ của tôi nói: Hôm nay ta sẽ dạy ngươi vung kiếm cùng vài kiếm pháp đơn giản. Nhưng muốn tập vung kiếm thì cần phải có kiếm, cho nên ta sẽ cho ngươi một cái.

Tôi háo hức.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Phẫn Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trần Thần! Sao hấn lại ở đây?

Nhưng sự háo hức của tôi bị dập tắt ngay khi nhìn thấy thanh kiếm mà ông đưa cho tôi. Nhìn thanh kiếm này trông còn cũ kĩ hơn cả bản mặt của Nam Quan sư phụ. Tôi vỡ mộng.

Nam Quan sư phụ nói, tôi phải cầm cái thanh kiếm cũ rích này đi vào rừng đốn cây, không cần đốn nhiều, chỉ cần đốn 1 cây. Từ giờ cho đến giờ cơm tối phải đốn xong.

Tôi tỏ vẻ, việc này quá dễ dàng, tôi chắc chắn đốn xong trước giờ cơm. Nhưng có vẻ tôi quá coi thường cái cây trong lời nói của Nam Quan sư phụ. Cái cây bé nhất cũng to bằng một vòng tay người ôm.

Tôi vung kiếm, bỏ mạnh về phía thân cây, thân cây chỉ trầy đi ít lớp vỏ ngoài. Vừa bỏ, tôi vừa đánh cuộc xem là thanh kiếm này gãy trước hay là thân cây kia gãy trước. Lúc tôi đốn được một phần năm thân cây, thanh kiếm vẫn chưa gãy. Tôi thấy thanh kiếm này nên đặt tên là Nam Quan kiếm bởi vì nó rất giống với Nam Quan sư phụ, già nhưng chưa hỏng.

Nếu như thanh kiếm này mà gãy, tôi chỉ còn nước dùng răng bỏ vào cây cho đến khi cây đổ.

Giữa trưa, tôi nghỉ tay ngồi dựa vào một tảng đá tương đối sạch sẽ ăn cơm. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng động từ phía rừng trúc bên kia. Tôi đoán là một con thú nhỏ, cho nên, vì một bữa tối có nhiều thịt để ăn hơn, tôi từ rừng cây gỗ bên này tiến về phía có tiếng động. Lúc tôi chỉ còn cách nó tầm 5 bước chân, tôi thể nhưng lại bước hụt. Xoạt !

Tôi nghĩ, bữa tối chắc chạy mất rồi, đang định chống tay đứng dậy thì nghe thấy một giọng nam : Ai ?

Giọng nói này thật quen thuộc !

Trong đầu tôi có một giọng nói, nói tôi phải trốn đi, thế nhưng lúc tôi nhận thức được việc làm của mình thì tôi đã đứng thẳng dậy, mặt đối mặt với nam nhân kia.

Trần Thần !Trong đầu tôi hiện lên hai chữ.

Hắn như thế nào lại ở đây, tôi đã đến tận nơi này tại sao vẫn gặp hắn...

Lúc trước,khi rời đi, tôi nghĩ tôi đã quên mọi kỉ ức về hắn, tôi nghĩ nếu gặp lại hắn một lần nữa, tôi hoàn toàn có thể ở trước mặt hắn,đứng thẳng lưng,nhìn thẳng vào mắt hắn và nói rằng: bây giờ ta sống rất tốt,ta quên người rồi...

Nhưng đây chỉ là tôi nghĩ thế, còn thực tế, lúc này, tôi nhìn thấy trong mắt hắn có ngạc nhiên cũng có vui mừng nhưng mà tôi không thể ở trước mặt hắn, đứng thẳng lưng,nhìn thẳng vào mắt hắn nói với hắn câu kia.Tôi sợ, sợ mình không kìm lòng được, tôi lúc này phát hiện ra mình chưa từng quên hắn.

Cho nên, tôi quay lưng lại, hướng về phía rừng cây gỗ đi.Tôi càng đi càng nhanh, nói đúng hơn là chạy trốn chết. Đột nhiên,cổ tay tôi bị một người nắm lấy.

Hắn nói : Từ Nguyên !

Tôi đứng lại, gỡ bàn tay đang nắm lấy cổ tay tôi ra, tôi nghe thấy giọng nói của chính mình : Vị công tử này, người nhận nhầm người rồi.Ta không phải Từ Nguyên.

Tôi nói rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tôi không tin câu nói vừa rồi là phát ra từ miệng mình.Hoá ra tôi cũng có thể bình tĩnh đến thế.

Vậy tại sao người lại bỏ chạy ? Tôi nghe thấy hắn nói như vậy. Tôi cup mắt xuống, đứng, tại sao tôi lại bỏ chạy ? Hai tay hắn nắm lấy vai tôi, ép tôi nhìn thẳng vào mắt hắn :Trở về đi, người cứ ở trên núi mãi cũng không ổn, dù sao người...

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quá khứ

Ngày 21, tôi lần đầu nhìn thấy vị các lớn hơn tôi ba tuổi- Thượng Quan Từ Nguyên.

Hắn được thị vệ khiêng vào điện Chiêu Ninh, áo bào thấm đẫm máu, đến mức không nhìn ra được màu sắc ban đầu. Hắn bị trọng thương.

Mẫu thân nói hắn bị thương do săn báo gấm, tôi không tin,bởi tôi nhìn thấy những vết thương trên người hắn.Hắn là bị ám sát, hắn bị thương là do bị kiếm cắt qua, đến một đứa trẻ như tôi còn biết tí chắc chắn mẫu thân cũng đã biết.

Tôi gặp lại vị ca ca này lần thứ 2 vào ngày 24,mẫu thân dắt tôi vào phòng hắn. Hắn mặc y phục màu trắng, sạch sẽ, không một vết máu,người lạnh ngắt.Mẫu thân nói với tôi, hắn đã chết.Tôi không bắt ngờ, lúc nhìn thấy vết thương của hắn, tôi biết, hắn sẽ chết.

Đôi mắt của mẫu thân đỏ ửng, trên má vẫn còn những vết nước mắt chưa khô, tôi đoán,người đã khóc rất nhiều.

Ngày 25, mẫu thân cho người đưa tôi đến điện Chiêu Ninh, đứng bên mẫu thân còn có một số người mà tôi không biết mặt. Đột nhiên,mẫu thân quì xuống trước mặt tôi, cầm lấy tay tôi nói : Con có yêu quý ca ca của con không ?

Có lẽ là không, tôi không thể yêu quý một người mà tôi chỉ gặp hai lần, mà lần thứ hai thì người đó đã chết, kể cả đó có là ca ca của tôi.

Có. Tôi đã nói như vậy, sống ở trong cung, tôi không thể nói những lời mà tôi muốn nói, mà phải nói những lời mà người khác muốn tôi phải nói. Mẫu thân muốn tôi nói có, vậy tôi tuyệt đối sẽ không nói không

Mẫu thân càng nắm chặt tay tôi hơn, người nói, vị ca ca kia của tôi đã chết,đồng nghĩa với việc địa vị trong hậu cung của mẫu thân khó giữ được.Tôi là con của người, đương nhiên sẽ không được sống yên ổn.Mẫu thân muốn tôi trở thành Thượng Quan Từ Nguyên.

Ngày 30, Tần Vương cử hành tang lễ cho tôi, tôi rất khó hình dung được cảm xúc khi nhìn thấy quan tài cùng bia mộ được chuẩn bị riêng cho mình.Hôm nay là ngày cuối cùng tôi là Thượng Quan Từ Hoàn.

Mẫu thân nói Tần Vương rất đa nghi,cho nên tôi không thể sử dụng thế thân, mà phải giả chết nằm trong quan tài.Hiếm có người nào có thể được dự tang lễ của chính mình,hoặc có lẽ là không có, và tôi là người đầu tiên.Tang lễ trôi qua, Tần Vương không phát hiện ra điều gì kì lạ, bởi ông chỉ đến dự cho có, tang lễ diễn ra phần nửa đã bỏ về.Tôi nghĩ, nếu chuyện này bị lộ, tôi và mẫu thân sẽ bị xử vào tội lừa dối vua, có lẽ sẽ bị chém đầu.Như vậy ít ra cái quan tài này cũng sẽ không bị bỏ không.

Thượng Quan Từ Nguyên lúc còn sống không đến trường mà mời phu tử đến dạy học, điều này càng thuận lợi cho tôi trong việc giả trang Thượng Quan Từ Nguyên.Tôi chuyển đến ở trong điện Chiêu Ninh, ở trong phòng của ca ca tôi, tôi nghĩ, hẳn nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu khi có người ở trong điện của hắn, dùng đồ của hắn và lấy danh nghĩa hắn để sống.Tôi thấy sống như này không có gì không tốt, ít nhất, nếu tôi có làm chuyện gì xấu để bị ghi

vào sử sách, người đời sau sẽ hiểu là hấn làm, không phải tôi.

Đóng giả Thượng Quan Từ Nguyên rất nhảm chán, nguyên ngày tôi chỉ ở trong điện Chiêu Ninh luyện chữ, đọc sách thánh hiền. Tôi cứ nghĩ, tôi sẽ đọc sách viết chữ cho tới khi tôi già, rồi chết đi trong cái điện Chiêu Ninh này.

Nhưng ai ngờ được, tôi gặp một người làm cho dự định yên ổn chờ chết của tôi tan biến, tên hấn là Trần Thần..

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ôn cứu mạng

16 là cái tuổi phản nghịch, người ta nói mình không được làm thế này thì mình càng muốn làm cho bằng được. Mẫu thân nói, tôi không được ra khỏi điện Chiêu Ninh nửa bước, cho nên tôi cố tình đi ra khỏi điện Chiêu Ninh đúng một bước, sau đó lại chạy vào.

Mẫu thân nói tôi tuyệt đối không được ra khỏi hoàng cung bởi kinh thành ngoài kia rất nguy hiểm, mẫu thân thì không thể bảo vệ được tôi. Lúc đó tôi không định nghĩa được từ nguy hiểm trong lời nói của mẫu thân, hơn nữa tôi tò mò. Vì vậy vào lễ thất tịch, tôi đã lén ra khỏi hoàng cung.

Tôi lấy một bộ y phục cung nữ, mặc lên, vấn tóc hai bên theo kiểu nha hoàn, nghênh ngang ra khỏi hoàng cung. Giờ nghỉ lại, hôm đó, có đánh chết tôi cũng không dám rời đi.

Tôi gặp phải một bọn du côn đang thiếu tiền uống rượu, bọn chúng bắt tôi phải nộp hết ngân lượng, tôi thấy không thể thoát được nên đành phải tìm túi tiền giao cho chúng. Mấy tên kia thấy lấy được tiền rồi nên đi trước, còn lại một tên đang cầm túi tiền của tôi đếm đếm. Tên cướp quay lưng về phía tôi, tôi định nhân lúc hấn không đề ý, sẽ đánh hấn từ sau lưng, cướp lại túi tiền.

Ai ngờ, đến thời khắc quan trọng, hấn lại quay lại, bắt lấy cổ tay tôi rồi xô mạnh vào tường: Con ranh này !

Tự nhiên tôi muốn gào lên: Mẹ kiếp! Tốt xấu gì tôi cũng là con gái, nhẹ tay một chút không được à. Trước mắt tôi tối sầm, đầu óc mơ hồ, tôi nghe thấy tiếng bước chân, sau đó vang lên một giọng nam trầm thấp, tôi không nghe rõ hấn nói cái gì nhưng ngay lập tức liền có tiếng đánh nhau. Tôi cố mở mắt ra.

Hấn mặc áo chùng gấm màu lam, mái tóc dài cố định bằng một chiếc trâm ngọc, mặt mũi anh tuấn, trông rất có khí chất, rất hợp với quan điểm thẩm mỹ của tôi. Hơn nữa vừa rồi hấn còn cứu tôi. Trong đầu tôi hiện lên bốn chữ Ngọc thụ lâm phong. Tôi tự nhiên có xúc động muốn lấy thân báo đáp.

Cô nương, không sao chứ ?

Sao có thể không sao được. Tôi chống tay xuống đất, dùng sức đứng lên, phui phui bụi đất trên y phục

Vị công tử này, thật sự rất cảm ơn huynh, thật không biết nên cảm tạ thế nào, chỉ có chút tiền...

Tiền, đúng rồi túi tiền !

Huynh có thấy túi tiền màu đỏ của ta không ?

Hấn nói: Cô làm roi ? Để ta tìm xung quanh xem.

Tôi xua tay: Không phải làm roi, là bị tên cướp vừa rồi cướp đi đó.

Hấn: À...

Tôi nói: Không phải huynh vừa đánh hấn xong sao, chắc huynh cũng lấy lại túi tiền cho ta rồi chứ ?

Hấn: À...

À là ý gì. Chẳng lẽ.....

Tôi kéo tay áo hấn: Chẳng lẽ, huynh đánh tên cướp rồi thả cho hấn chạy luôn, túi tiền của ta, huynh cũng không đòi lại ?

Hấn im lặng.....

Tôi một tay chống vào tường, một tay ôm trán.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thừa tướng

Mặc dù hắn không lấy lại được túi tiền, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất biết ơn hắn.

Tôi nói: Ta không biết nên đền ơn thế nào,hay là ta...

Đột nhiên hắn lùi về phía sau,xua tay nói :Ta chỉ là tiện tay giúp, cô nương không cần...

Tôi thấy, trời tối mà đứng xa như này thì không nhìn rõ mặt nhau, nên tôi tiến thêm một bước :Sao có thể không cần chứ ?

Hắn lại lùi một bước.

Tôi thắc mắc nhìn hắn :Huynh sợ cái gì, không thể đứng yên nói chuyện sao ?

Tôi chợt nghĩ đến điều gì đó : Không phải là...huynh nghĩ ta muốn lấy thân báo đáp huynh chứ ?

Tôi thấy hắn gật đầu, không nhận được mà bật cười:Hahaha...khụ, ừm ,huynh đã gặp qua loại chuyện như này rồi ?

Hắn gật đầu nói:Hôm trước ta có cứu một cô nương, cô ta cũng...

Tôi cười, vỗ vai hắn :Ta là muốn trích ra một ít tiền để cảm tạ huynh, nhưng túi tiền mất rồi cho nên ta muốn đợi về nhà.

Hắn nói : Không cần.

Tôi cướp lời :Huynh tên gì ?

Hắn buột miệng :Trần Thần.

Tôi nhắm đi nhắm lại hai chữ này cho khỏi quên.

Trần Thần.

Sau hôm đó, tôi lại trở về hoàng cung,tiếp tục giả trang sống cuộc sống nhàm chán của Thượng Quan Từ Nguyên.Rồi đến một ngày,trong lúc nằm phơi nắng trên mái nhà của điện Chiêu Ninh, tôi nghe thấy hai cung nữ nói chuyện với nhau.Nội dung cuộc trò chuyện là người của phủ Thừa tướng đột nhiên lại tới,muốn thăm hỏi mẫu thân.Đến thăm hỏi vốn không phải là chuyện to tát gì nếu như Thượng Quan gia cùng thừa tướng không có hiềm khích.

Đến tối, lúc tôi chuẩn bị đi ngủ thì mẫu thân tới tìm.Dùng đầu gối cũng đoán được mẫu thân tới tìm tôi là vì chuyện Thừa tướng đến thăm lúc sáng.Quả nhiên, người nói : Ngày mai phu tử sẽ không tới dạy con nữa.

Tôi im lặng nhìn chén trà trên tay,đợi mẫu thân nói tiếp.

Người nói :Con trai thừa tướng sẽ tới dạy con.

Tôi vẫn nhìn chén trà, cười nhạt :Ồ...

Mẫu thân nói, hôm nay, Thừa tướng đến thăm mẫu thân, thái độ hoà hảo, ý muốn dẹp bỏ hiềm khích giữa hai nhà.Ông ta nói muốn bày tỏ thành ý bằng việc để con trai hắn tới dạy học cho tôi.

Nghe xong tôi thu lại nụ cười : Thật sao ?

Mẫu thân nói :Con không tin ?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn người, giọng khẳng định :Con không tin.

Làm sao tôi có thể tin được một người luôn muốn chèn ép gia tộc tôi, bất ngờ lại muốn dẹp bỏ thù hận giữa hai nhà ?Tôi không biết ý đồ của thừa tướng là gì nhưng nếu ông ta tỏ thái độ hoà hữu thì Thượng Quan gia cũng phải hoà hữu lại.Vì nếu không, ông ta sẽ càng có lí do chèn ép Thượng Quan gia, nói Thượng Quan gia cố tình gây sự, không muốn hoà bình.

Mẫu thân nói :Con trai ông ta chắc chắn không đơn giản,cho nên, không được để lộ bất kì sơ hở nào.

Tôi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hấn sắp thành thân rồi !

Tôi gặp lại Trần Thần.

Hấn đến dạy học cho tôi .

Hấn chính là con trai Thừa tướng.

Vào cái thời khắc tôi bắt gặp ánh mắt của hấn,tôi thấy hấn đang sững sờ nhìn tôi.

Tôi không hiểu sao lại cảm thấy có chút chột dạ.

Định thần lại,tôi dời ánh mắt đi trước,nói :

Trần công tử,mời ngồi .

Hấn có nhận ra tôi không ?

Tôi vừa có chút lo sợ bị nhận ra,lại vừa có chút mong chờ .

Mong chờ điều gì ?

Mong chờ hấn nhớ ra tôi sao ?

Tôi thầm tự nhủ.Tôi mới chỉ gặp hấn một lần,cảm xúc trong lòng tôi bây giờ là gì ?

Cảm kích ?

Biết ơn một lần cứu mạng ?

Hay là...

Động lòng ?

Ồn cứu mạng một lần liệu có thể khiến tôi động lòng được bao lâu ?

...

Từ đó,hấn ngày ngày đến dạy học cho tôi

Không thiếu ngày nào ...

Giống như đang thăm dò...

Nhưng phía Thừa tướng lại vẫn không có chút động tĩnh.Giống như ông ta thật sự muốn hoà bình chung đặng với Thượng Quan gia.

Trần Thần vẫn luôn cư xử 'trưng kính như tân' khách sáo mà xa lạ.Hấn dường như không thay đổi gì.

Còn tôi..

Tôi cũng không rõ cảm xúc của tôi đối với hấn là gì .

Chính là muốn ngày ngày vẫn như ngày ngày,nhìn thấy hấn.

Chính là luôn muốn gặp hấn,từng giờ từng phút cũng không nghĩ muốn rời đi.

Chính là muốn hấn bỏ đi bộ mặt lạnh nhạt này,cười với tôi một cái thôi,cũng đủ rồi.

Thậm chí còn nghĩ muốn từ bỏ thân phận nam nhi hiện tại ...

Muốn ở trước mặt hắn với tư cách là một nữ nhân, không quản cách biệt thù oán gia tộc .

Nhưng là, lúc đó, tôi còn chưa nghĩ đến một điều...

Còn hắn, hắn đối với tôi như thế nào ?

Có một chút nào đó...hào cảm với tôi ?

...

Vào một ngày, trời không đẹp, mây không xanh.

Tôi gặp biểu muội của hắn.

Biểu ca cùng biểu muội chính là một mối quan hệ không rõ ràng.

Cũng không thể nói rõ.

Là ca ca họ...

Nhưng lại được phép làm phu thê...

Tôi lúc đó là trong một thân nam nhi, nhưng tôi có thể cảm nhận được địch ý của cô ta .

Có lẽ là thiên phú của nữ nhân, cô ta nhận thấy điều gì đó...khác thường .

Vị 'biểu muội' kia không vừa mắt với tôi.

...

Rồi đến một ngày, Trần Thần được chỉ hôn.

Với biểu muội của hắn- Trần Nhục.

Sau đó, một khoảng thời gian, Trần Nhục không xuất hiện để gây khó dễ tôi, có lẽ cô ta đang chuẩn bị cho hôn lễ.

Một khoảng thời gian đó, tôi luôn kéo Trần Thần đi khắp nơi chơi đùa thú. Bởi sắp tới, tôi và hắn không thể vô tư cùng tự nhiên đi cùng nhau như vậy nữa.

Hắn thuận theo tôi, đi cùng tôi, hiếm có dịp hắn dễ tính như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: suy cho cùng cũng là vì ngày hôm nay__

Tôi dẫn hắn tới Từu Lâu.

Nhưng chỉ có mình tôi uống.

Cổ họng rất, đột nhiên muốn nói gì đó, nhưng nhìn hắn sau cùng vẫn là ghen lại.

Điện hạ, muốn nói gì ngài cứ nói. Không cần xem ta là người ngoài. Hắn ngón tay gõ nhẹ nhịp nhàng lên mặt bàn.

Trần Thần... Tôi gọi tên hắn.

Ừm?

...Trần Thần Tôi lấy ngón tay vân vê miệng cốc.

Ta đây ?

Chúc mừng ngươi...

Câu 'chúc mừng' này ngài đã nói hai mươi chín lần rồi. Ta vẫn nói lại một câu kia, cảm ơn.

Tôi cố nặn ra một nụ cười, nhưng trong tâm không muốn cười, kết quả chỉ có thể ra hai tiếng khô khốc: Ha..ha

Ngài không muốn cười thì đừng có cười, ngài bây giờ cười trông rất khó coi.

Tôi chợt dạ không dám nhìn thẳng hắn, im lặng cúi đầu nhìn chân mình dưới gầm bàn.

Điện hạ, có thể hỏi ngài một câu không ? Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn đang dừng lại trên mặt tôi, tôi cúi đầu thấp hơn một chút, mở miệng đáp ứng.

Có thể, mời hỏi .

Vào hai năm trước, lễ thất tịch, ta có gặp một cô nương...

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, tôi, hai mắt mở to nhưng vẫn không dám ngẩng lên nhìn hắn.

Giống ngài như đức... Hắn cố ý kéo dài âm cuối

Tôi muốn nói với hắn, tôi và cô nương mà vào lễ thất tịch hai năm trước hắn cứu được... Là cùng một người. Nhưng lại nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại của chính mình và hắn...

Tôi hiện tại là gì ? Tôi không còn là công chúa, không còn sống vô lo vô nghĩ. Vị công chúa kia đã được mang đi hỏa táng, đã chết rồi..

Tôi bây giờ là con trai duy nhất của Thượng Quan chiêu nghi, là vật đảm bảo địa vị cho gia tộc...

Cũng mang bí mật 'khi quân phạm thượng' ,giờ giờ phút phút sợ hãi chính mình bị lộ tẩy.

Còn hắn, hắn là ai ? Là trưởng nam của Thừa tướng đương triều, gián tiếp đối đầu cùng gia tộc tôi...

Hắn với tôi, ngoài đối địch ra thì chỉ còn đối địch.

Thế nhưng tôi lại lỡ có tình cảm với hắn mất rồi...

Hít sâu một hơi, ngẩng lên đối mặt hắn, cố cười sao trông thật tự nhiên, dùng giọng nói giống như không phải chuyện liên quan tới mình, nói với hắn:

Có người giống ta đến vậy sao ? Thật lạ nha !

Hắn im lặng, không nói gì. Tôi cũng chỉ dám lặng lẽ đổ mồ hôi lạnh, ngoài mặt cười cười.

Phập !!! Vai đột nhiên đau nhói, tôi đưa tay chạm vào vai chính mình. Chất lỏng sền sệt màu đỏ tanh tưởi từ tay tôi chảy xuống y phục màu lục. Chuỳ thủ cảm ngập vai tôi, tôi sững sờ nhìn về phía đối diện.

Trần Thần cũng sững sờ, mắt dừng lại trên vai đang bị thương của tôi. Tôi dời tầm mắt sang phía sau lưng hắn, một nhóm hắc y nhân đang chạy lại phía này.

Một chuỳ thủ tiếp tục phi về phía này, đích đến là mặt. Tôi nhanh chóng cúi đầu xuống tránh đi, lưỡi dao đâm 'phập' vào búi tóc trên đỉnh đầu. Dây buộc đứt, tóc đen bất ngờ xoả tung, tôi bất ngờ trong chốc lát. Tôi giờ mới để ý, người trong tù lâu không biết từ lúc nào đã không còn một ai, đây là đã được chuẩn bị.

Liên tiếp tránh được vài chuỳ thủ được ném tới, tôi giẫm chân lên bệ cửa sổ ngay bên cạnh, chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ cũng thật thuận tiện, dồn sức vào lòng bàn chân nhảy xuống.

Vào khoảnh khắc chuẩn bị nhảy, tôi đưa mắt nhìn về phía Trần Thần, dùng giọng nói nhạt như bạch thủy chỉ đủ để tôi và hắn nghe thấy.

Chúc mừng...

Chúc mừng người phát hiện ra bí mật...

Kỳ công mang nhiều hắc y nhân như vậy tới kỳ công mang từng người, từng người của tù lâu rồi đi không để ta phát hiện...

Kỳ công tiếp cận, dạy ta ngần ấy ngày chỉ là vì muốn tìm cho ra điểm yếu của Thượng Quan gia ?

Chúc mừng... người cuối cùng cũng tìm ra rồi.

Cử chỉ, hành động đối ta dịu dàng, suy cho cùng cũng là vì ngày hôm nay...

Ngươi đáng ghét như thế, nhưng ta vẫn thích ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cắn chặt răng, hít sâu một hơi, tôi tay đặt lên chùy thủ đang cắm vào vai trái, từ từ từng chút một rút ra. Mồ hôi từ trán chảy qua gò má, tôi cũng chẳng buồn gạt đi, để nó rơi xuống.

Chùy thủ được rút ra, bên trên vẫn còn nhuộm đỏ, tôi nhẹ nhàng dùng ngón tay mân mê vết hình được khắc trên đó.

Vết khắc hình hoa mai...

Hoa mai trắng tượng trưng cho Trần gia.

Tôi một mình nhắm mắt lại, cật chùy thủ vào trong áo,

Vừa rồi, về mặt sưng sốt khi thấy tôi bị thương của hắn là sao?

Đám hắc y nhân kia đều là người của Trần gia, nếu không phải là do hắn lên thông báo địa điểm cho bọn chúng thì tại sao hắc y nhân lại tìm đến được?

Về mặt kia của hắn là diễn trò cho tôi thấy đi...

Hay là... chính hắn cũng không biết đám hắc y nhân kia?

Suy nghĩ vừa bật ra, tôi ngay lập tức tự bác bỏ.

Tại sao hắn vừa 'lật bài', hắc y nhân liền tới ngay lập tức?

Tại sao hắc y nhân chỉ nhắm vào tôi?

Tại sao trên chùy thủ lại khắc hoa mai?

Tại sao ...

Ngay lúc tôi sắp không kìm nổi mà ngất đi, một thân ảnh nhỏ bé vận lục y rách rưới đột nhiên xuất hiện bên cạnh, dùng tay áo mà lau bụi đất trên mặt cho tôi. Tôi nheo mắt muốn nhìn rõ hơn, nhưng mi mắt vẫn không tự chủ được mà nhắm lại.

Nam hài này... tôi có quen không?

...

Đau đớn trên vai khiến tôi giật mình mở mắt, thứ đập vào mắt tôi đầu tiên chính là một cặp đồng tử trong suốt, sạch sẽ hơn cả sương sớm đang nhìn tôi chằm chằm, hàng lông mày nhỏ nhắn cau chặt. Nam hài đang thay tôi rửa sạch vết thương, vạt áo ở bên vai trái đã xé ra để đỡ bất tiện, tôi cũng chẳng để tâm, dù sao nam hài trước mặt cũng chỉ là một đứa trẻ.

Ta có quen em không? Tôi khó khăn mở miệng, khô khốc hỏi.

Nam hài dừng một chút nhìn tôi rồi khẽ lắc đầu.

...Cảm ơn

Trong lúc nam hài đang băng bó vết thương cho tôi, tôi tranh thủ đưa mắt đánh giá xung quanh. Tôi đang nằm trên một cái giường cũ, nam hài ngồi bên cạnh, trong một căn nhà nhỏ không có gì đáng giá, giống như được dựng lên để ở tạm.

Ta có thể biết tên em không?

Nam hài đặt chậu nước trên tay xuống, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay tôi, y dùng ngón trỏ viết viết vào lòng bàn tay.

Tư Mộc ? Tư Mộc vui vẻ gật đầu.

Em không nói được ?

Tư Mộc cụp mắt, không nói gì.

Mặc dù chỉ mới gặp không bao lâu nhưng tôi lại có hảo cảm đứa bé này, thấy y như vậy không nhịn được mà xoa xoa đầu y an ủi :

Có muốn đi cùng ta không ? Tôi muốn dẫn Tư Mộc về Thượng Quan gia, coi như trả ơn y mang tôi về băng bó.

Tư Mộc nhìn tôi, trong mắt hiện rõ sự do dự, nhưng sau cùng vẫn đồng ý.

Cứ như vậy, tôi cùng Tư Mộc ở lại căn nhà này vài hôm chờ vai trái của tôi đỡ hơn. Tư Mộc ở đây một mình, không có thân nhân bên cạnh, tôi đoán, y mồ côi. Một nam hài chỉ mới tám tuổi ở một mình không tránh khỏi nguy hiểm, tôi càng quyết tâm đưa Tư Mộc đi hơn. Đồ đạc của Tư Mộc chỉ có vài bộ y phục không được lành lặn, tôi bảo y để lại, không cần mang theo, Thượng Quan gia khẳng định không thiếu y phục cho một nam hài.

Ngày tôi và Tư Mộc rời khỏi, mây mẩn, trời rất đẹp .

Tôi vẫn như cũ, dùng một sợi dây thô cột tóc lại, tiếp tục phần nam trang, dắt theo Tư Mộc.

Đi được một đoạn lại thấy mấy bà cô nhìn tôi rồi che miệng lầm bầm với nhau gì đó. Tôi ban đầu nghĩ, chắc mọi người thấy kì lạ, lại có người ăn mặc rách rưới, chật vật đi trên đường phố, nhưng đến khi có một thiếu nữ, trên tay cầm một tờ báo, hết nhìn tờ báo kia lại quay sang nhìn tôi, sau đó...

Sau đó cô ta đột nhiên vứt tờ báo lại ôm mặt khóc chạy đi !!!

Tôi khó hiểu cúi xuống nhặt tờ báo lên, đọc thử.

[Từ Nguyên công tử là đoạn tụ !]

[Từ Nguyên công tử quấy rối Trần công tử nhà Thừa tướng !]

[Vị trưởng nam Thượng Quan gia mà thiếu nữ khắp nơi ngưỡng mộ gia hoá ra lại là biến thái đoạn tụ chuyên quấy rối !]

Tôi đen mặt đọc xong tờ báo, thật muốn đào một cái lỗ mà chui xuống.

Là tên nào viết cái tin này !

Hủy hoại thanh danh của tôi, hủy hoại thanh danh Thượng Quan gia !

.
. .
.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Phần Nam Trang Của Thế Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.